

Δημοσιοϋπαλληλική Αγωνιστική Συσπείρωση στην ΑΔΕΔΥ

Για τη σημερινή εκδίκαση στο ΣΤΕ ως πρότυπης δίκης της επαναφοράς 13^{ου} και 14^{ου} μισθού στους δημοσίους υπαλλήλους

Αγώνας – ρήξη - ανατροπή : ο μόνος δρόμος για την επιστροφή τους

Το νόημα αυτού του συνθήματος επιβεβαιώθηκε για άλλη μια φορά, κατά την σημερινή διαδικασία εκδίκασης του αιτήματος των δημοσίων υπαλλήλων για επαναφορά του 13^{ου} και 14 μισθού, από το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣΤΕ).

Το περίγραμμα των εισηγήσεων, οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις όλων των πλευρών, έθεσαν το αντεργατικό πλαίσιο αντιμετώπισης των μισθών και των εργαζομένων γενικότερα.

Η παρουσίαση της κυβερνητικής επιχειρηματολογίας ήταν προκλητική και υπερασπίστηκε «μέχρι κεραίας» τις περικοπές των μισθών και των δώρων στο δημόσιο που έγιναν την περίοδο των μνημονίων, οι οποίες κρίθηκαν «νόμιμες» και συνταγματικές με την απόφαση του ΣτΕ το 2019. Στο πλαίσιο αυτό οι εκπρόσωποι του κράτους υποστήριξαν ότι η χώρα είναι υποχρεωμένη να τηρεί «τις δημοσιονομικές της δεσμεύσεις», «ότι η δημοσιονομική διαχείριση οφείλει να γίνεται εντός του πλαισίου που θέτει το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα – συμφωνία, ΕΕ – κυβέρνησης», ότι υπέρτατη αρχή αποτελεί η εξυπηρέτηση του «δημοσίου συμφέροντος» και επομένως «η διάθεση των πρωτογενών πλεονασμάτων πρέπει να συνάδει με τις προτεραιότητες της κυβερνητικής πολιτικής» αποτέλεσαν βασικές πλευρές που αποδεικνύουν **ότι τα μνημόνια και οι εφαρμοστικοί νόμοι που φορτώθηκαν στις πλάτες των εργαζομένων και του λαού από ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και τα συνακολουθήματά τους, αποτελούν το πλαίσιο της πολιτικής όχι μόνο για την περίοδο της κρίσης, αλλά κυρίως για την περίοδο της ανάπτυξης.**

Οι εκπρόσωποι του κράτους υποστήριξαν ότι δεν μπορεί να ζητείται υποκατάσταση του νομοθέτη, το ΣΤΕ δεν «μπορεί» να επιβάλλει την νομοθέτηση του 13^{ου} και 14^{ου} μισθού, «οι εξουσίες – δικαστική – νομοθετική είναι διακριτές», ότι η κατάργηση του 13^{ου} και 14^{ου} μισθού με τον 4093/2012 ήταν οριστική και δεν μπορεί να συνδέεται με τα μετέπειτα δημοσιονομικά δεδομένα, ότι το ΣΤΕ δεν έχει αρμοδιότητα να «ασκήσει πλήρη έλεγχο των δημοσιονομικών στοιχείων», ούτε και να κρίνει αν η κυβέρνηση διέθεσε με τις επιλογές της ορθά το «πρωτογενές πλεόνασμα».

Ταυτόχρονα για την Ευρωπαϊκή Οδηγία 2022/2041 που υποτίθεται ότι αποτελεί «πάτημα» για τη διεκδίκηση της επαναφοράς των δώρων υποστήριξαν ότι δεν είναι δεσμευτική για τα κράτη μέλη, ότι ο κατώτατος μισθός αποτελεί αρμοδιότητα κάθε χώρας και όχι της ΕΕ.

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι

Γίνεται πιο καθαρό σε όλους τους εργαζόμενους, ότι δεν αρκεί να φέρνουμε στην επιφάνεια το δίκαιο αίτημά μας για επαναφορά 13^{ου} και 14^{ου} μισθού.

Αυτό που απαιτείται για την ανατροπή της πολιτικής που μαυρίζει τη ζωή μας, για την επαναφορά του 13^{ου} και 14^{ου} μισθού και τις αυξήσεις στους μισθούς μας χρειάζεται ένα κίνημα που θα βάζει στο στόχαστρο τις πραγματικές αιτίες της βαρβαρότητας που βιώνουμε, το καπιταλιστικό κέρδος, την πολιτική στήριξης των επιχειρηματικών ομίλων που απογειώνει την εκμετάλλευση, το κράτος που υπηρετεί το κεφάλαιο και καταδυναστεύει τη ζωή μας.

Είναι ολοφάνερο που οδήγησε η γραμμή συμβιβασμού των συνδικαλιστικών δυνάμεων της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ που καλούσαν σε θυσίες τους εργαζόμενους για να «σωθεί» η χώρα. Υπερασπιστής των δημοσιονομικών στόχων, της επίτευξης των «ματωμένων» πλεονασμάτων, της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας, της κερδοφορίας των επιχειρήσεων και ταυτόχρονα οργανωτής των αγώνων για την ικανοποίηση των αναγκών μας κανείς δεν μπορεί να καμώνεται ότι είναι.

Συνεχίζουμε τον αγώνα χωρίς αυταπάτες ότι κι εμείς οι εργαζόμενοι θα κερδίσουμε αλλά και οι τράπεζες, οι εφοπλιστές, οι ενεργειακοί όμιλοι κλπ θα έχουν δις κέρδη. Γιατί ξέρουμε πως αυτά τα κέρδη «βγήκαν» πάνω στα συντρίμια των δικών μας δικαιωμάτων, στην περικοπή των δικών μας μισθών.

Γιατί για την οικονομία που στηρίζει αυτά τα κέρδη, οι δικές μας διεκδικήσεις είναι «εκτός» δημοσιονομικών αντοχών. Υπονομεύουν την ανταγωνιστικότητά της, την πορεία της χώρας μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, την εκπλήρωση των ΝΑΤΟικών υποχρεώσεων.

Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος από την ισχυροποίηση ενός συνδικαλιστικού κινήματος που θα διεκδικεί μαζικά και μαχητικά, που δεν θα ενσωματώνεται στην κυρίαρχη πολιτική, δεν θα περιορίζει τις διεκδικήσεις του για να μην θιχτούν οι δημοσιονομικοί στόχοι, αλλά θα προωθεί τους στόχους για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών των εργαζομένων στο εισόδημα, τις συνθήκες εργασίας και ζωής.

Ένα εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα απαλλαγμένο από τη συμβιβαστική αντίληψη της κυβερνητικής εναλλαγής που γεννά την αποστράτευση, την ηττοπάθεια και τη μοιρολατρία.

Με ισχυρά σωματεία στους χώρους δουλειάς και στους κλάδους που θα διασφαλίζεται η μαζική συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων. Ένα κίνημα ενωτικό, μαζικό, μαχητικό, που δε θα στρογγυλοκάθεται στα τραπέζια των υπουργείων και των επιχειρηματικών ομίλων, στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή Ελλάδας και ΕΕ, στα παζάρια της ταξικής συνεργασίας όπως κάνουν οι εκπρόσωποι των πλειοψηφιών των τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Αθήνα, 6 Ιούνη 2025